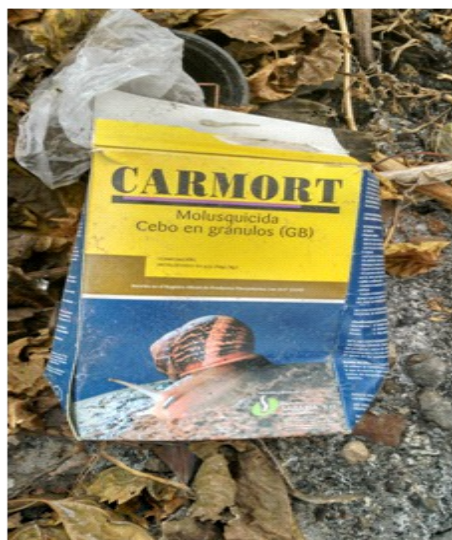

CARMORT???

Va ser fruit de la casualitat que aquest envàs buit es creués al meu camí durant una investigació ordinària de camp.

El nom comercial d'aquest molusquícida es va quedar clavat a la meva ment com si fos la cançó enganxifosa d'estiu que arriba puntualment per instaurar-se al nostre cervell amb la intenció de transmetre el seu insípid missatge i no marxar fins que arribi la tardor.

És evident que el nom és prou suggerent i que qualsevol mol·lusc gasteròpode que apreciï la seva arrastrada existència fugirà només olorar-lo, ara bé ... per quin motiu hauria jo de sentir-me neguitós cada cop que el nom CARMORT ve a la meva ment?

Potser vaig ser cargol a una anterior reencarnació?, no ho crec. Potser és que soc Agent Rural - i em sento molt orgullós de ser-ho - i no m'agrada la sensació de percebre que un misteriós verí està contaminant aquest gran col·lectiu del que formo part.

I vet aquí que un cop he carregat a la meva motxilla una gran dosi d'autocrítica, m'he aventurat a començar una investigació que m'hauria de portar a esbrinar el principi actiu del verí que està actuant lentament a l'ànima d'aquest cos i que li està deixant sec, sense il·lusió ni forces per lluitar per la seva supervivència (amenaçada per diferents malalties més preocupants inclús que el propi verí).

Com a hipòtesi de treball, he donat per vàlida aquella que preveu que la causa pot no ser única i que probablement la combinació de diferents substàncies verinoses fa de CARMORT un verí molt potent.

Així doncs, procedeixo a barrejar en un cresol el meu CARMORT fent servir com a diluent un rajolí d'objectivitat i finalment faig la lectura espectrofotomètrica dels diferents components, sent el resultat el següent:

- Burocratització de les tasques de l'agent. Les feines administratives no s'entenen com a millora de la professionalitat del cos sinó com una pèrdua de temps. No s'entén la feina administrativa com a part de l'embolcall d'un producte que s'ha de vendre públicament. Tampoc es valora la tasca administrativa com a feina desada per a formar part d'una memòria col·lectiva comuna i duradora.
- Idealització de la previsió de resultats de les accions realitzades al medi natural. L'objectiu de tota acció ha de ser el previst per l'agent, entenent com a agent tant al agent de base com als càrrecs de comandament directes. La politització del medi natural (es a dir, la visió que els òrgans de poder tenen del medi natural com a un mitjà o un obstacle per treure'n un rèdit econòmic per sobre de la seva conservació) trenca el resultat esperat. La sensació de fracàs sobre les actuacions fetes arrossega a l'individu cap a la inacció general davant de qualsevol acció proposada.
- L'obligada socialització entre els agents que formen part d'una patrulla o inclús entre companys d'equip fa que les diferències entre caràcters constitueixin un punt de fricció. La individualitat, l'egocentrisme, l'orgull, la supèrbia, la falta d'autocrítica i la falta de visió de feina en equip, passa per davant de la tolerància, la generositat, la humilitat, i en general tot allò que ens fa millors millor persones i millors treballadors.
- El fet d'haver de patricular en parelles fa perdre la llibertat d'acció, de decisió i de moviments i no s'interpreta com un increment en la seguretat personal.
- Falta de reconeixement del que es té o s'ha obtingut i un constant retret cap a allò que no es té o que no s'ha obtingut.
- Sensació d'inseguretat davant determinades accions considerades de risc i a la vegada sensació de pèrdua de llibertat per ser obligat a incorporar mitjans de seguretat a aquestes intervencions.

- Habituaçió negativa cap a allò que ha deixat de ser novetat. La falta d'estímul nous (per un excés de tasques repetides) deriva en una pèrdua de la il·lusió d'afrontar allò que durant un temps va ser emocionant, estímulant i engrescador.
- Falta de valor i/o flexibilitat davant del repte d'afrontar un canvi. El no voler perdre la posició de confort personal impedeix el propi progrés i fa aflorar un seguit de raons construïdes per tal de justificar la inacció.
- En cas de que l'infectat sigui un càrrec de comandament, la transmissió cap a el seu equip és immediata. Un equip infectat se sent perdut i no troba recolzament dintre de l'administració que és la que hauria de fer-se càrrec de la malaltia dels seus dirigents.

Un cop vistos els resultats i convençut de l'extrema toxicitat del verí, no m'he pogut estar d'analitzar externament l'envàs que embolcalla la bossa que conté els grànuls:

Un embolcall antic i petit amb moltes esquerdes.

Un embolcall que diu poc del seu contingut, que no creu en ell ni el valora, que amaga la seva oculta letalitat i que no aposta pel seu futur comercial.

Un embolcall en definitiva que s'ha de tornar a dissenyar donant més valor al que te a dins i que ha de ser relançat al mercat com a producte nou, independent i no subjecte a lleis de mercat.

I no puc finalitzar aquesta fàbula de cargols, verins i missatges entre línies sense proposar un antídot per aquells a qui ja ha afectat el verí.

La pròpia reflexió personal, el valor de lluitar per recuperar la il·lusió, la tossudesesa de tornar a agafar la tovallola que un dia es va llençar, prendre una bona dutxa purificadora i sortir a fer allò que feia un temps era motiu de satisfacció personal.

I en el cas de no trobar forces per a lluitar, busquem el valor de fer-nos a un costat i buscar altres senderes que ens portin a una vida en la que la nostra prioritat sigui la nostra pròpia felicitat i així de retruc afavorir la dels que tenim al nostre costat.

No esperem que els canvis ens vinguin de fora, provoquem nosaltres el canvi i entre tots (continent i contingut del producte) potser aconseguirem que CARMORT deixi de ser un verí que lluny de preservar el medi natural l'enverina.